

[Alfred Kristensen.]

nisters Forelæggelsestale angaaende Forslaget her, og jeg maa sige, at jeg havde ventet en noget stærkere Motivering for Forslaget, end der foreligger, fordi det for mig staaar saadan, at den Lov om Tjenestemandsdømstole, som Rigsdagen vedtog for snart to Aar siden, blev vedtaget paa et meget bredt Grundlag, et Grundlag, som var saa stærkt udbygget, at man kunde sige, at alle i dette Spørgsmaal interesserede var enige om, at saaledes skulde det være. Ikke blot var de samlede Tjenestemandscentralorganisationer indforstaaet med Lovens Gennemførelse i den Form, den fik, men Lovforslaget blev endvidere faktisk vedtaget enstemmigt i den danske Rigsdag; og nu er det jo ikke saadan, at Spørgsmaalet om Appelret ikke var fremme under Sagens Behandling i sin Tid. Det var fremme, men man afviste det med forskellig Motivering, særlig med den Hovedmotivering, at Loven om Tjenestemandsdømstolene faktisk kun tilsigtede at sikre en ensartet Behandling af de Forseelser, som i Henhold til den gældende Tjenestemandsløvs kan paadømmes; man behøvede i og for sig ikke at indføre en saadan Lov om Tjenestemandsdømstole.

I Tjenestemandsløven — baade den, vi havde dengang, og den, vi har faaet siden — hedder det i § 3, at Tjenestemanden i og uden for Tjenesten skal vise sig værdig til den Agtelse og Tillid, som hans Stilling kræver. Det er Baggrunden. Hvis han ikke har vist denne Værdighed, f. Eks. ved at inklade sig i Samkvem med Besættelsesmyndighederne paa en saadan Maade, at det var nationalt uværdigt, saa kunde enhver Styrelse i Henhold til Tjenestemandsløven afskedige en saadan Tjenestemand, og en saadan Afsked, naar den sker efter § 60 i Tjenestemandsløven, kan ikke appelleres; kun Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende Tjenestemand kan bevare Retten til Pension, kan indbringes for Dømstolene. Derfor indførte man ikke en Appelret i Loven om Tjenestemandsdømstolen, idet det vilde være at forflygtige de klare og tydelige Bestemmelser, som findes i Tjenestemandsløven. Og saa: Er der da sket nogen Forandring siden dengang, som kan motivere, at man nu gennemfører en Appelinstans, som man dengang mente ikke at kunne indføre, og som hele Rigsdagen var enig om ikke kunde indføres? Det var derfor, jeg med saa stor Interesse fulgte den højtærede Ministers Forelæggelsestale. Jeg fandt ikke nogen Motivering for, at der skulde være sket noget, som har forandret Forholdene, som de var for 2 Aar

siden. Den højtærede Justitsminister var dengang sit Partis Ordfører her i Tinget for Lovforslaget, og heller ikke han nævnte dengang under Behandlingen noget om en Ankeinstans. Spørgsmaalet blev derimod rejst fra et andet Parti, jeg tror, det var fra Det radikale Venstre, og blev behandlet i det nedsatte Udvalg, hvor dette Partis Ordfører hurtigt frafaldt det under Hensyn til det, jeg nu har omtalt.

Jeg kan altsaa ikke se, at der, siden Lovforslaget for snart 2 Aar siden blev vedtaget, er sket nogen Forandring, som kan begrunde, at man nu gennemfører en Ankeinstans, og jeg synes, man maa være endnu mere betænkelig derved, naar man i Dag maa gennemføre en Lovgivning om en saadan Ankeinstans mod Tjenestemandscentralorganisationerne, de Centralorganisationer, som i sin Tid gik ind for en Tjenestemandsdømstol, men som nu gaar imod det foreliggende Forslag. Jeg synes, det maa give Grund til yderligere Betænelighed, naar Forslaget nu skal gennemføres i Rigsdagen med et knebent Flertal, hvad der jo er Udsigt til det skal. I Folketinget er det gennemført for et Par Dage siden med et Mindretal af de Stemmer, som deltog i Afstemningen derom. Jeg synes, det i nogen Grad maa give Usikkerhed med Hensyn til at benytte denne Lov, for saa vidt den vedtages.

Dertil kommer yderligere det for mig ret betænkelige, at man ikke stiller de Tjenestemand, der tidligere er idømt Straf, lige med dem, der dømmes efter dette Lovforslags eventuelle Vedtagelse. De, som er idømt Straf før dette Lovforslags eventuelle Vedtagelse, kan kun for visse Straffudmaalingers Vedkommende appellere, og kun den domfældte selv kan appellere, hvorimod der for Sager, der afgøres for Eftertiden, ligger andre Muligheder for Appel til Ankeinstansen, som saa kan bestemme, hvorvidt der maa appelleres eller ikke. Dette at stille de to Parter før og efter en Lovs Vedtagelse paa forskellig Maade, synes mig at være en ret betænkelig Sag.

Man vil forstaa af de korte Bemærkninger, jeg her har gjort, at jeg paa mit Partis Vegne ikke agter at anbefale Lovforslaget. Jeg udtaler Betænelighed ved det og maa forbeholde mig mit Partis Stilling dertil.

Der er fremdraget forskellige smaa Ting i Forbindelse hermed, bl. a. nævnte den højtærede Minister det Spørgsmaal, som er rejst af et Medlem af Det konservative Folkeparti i det andet høje Ting, et Spørgsmaal, som ikke er uddybet og klarlagt, i hvert Fald ikke for dette Tings Medlemmer